

Arrest

nr. 136 763 van 21 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2014 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, om de nietigverklaring en schorsing te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2014 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig van Zaporozhiye, Oekraïne. In 2013 huwde u **T.S. (O.V. 6.772.010)** op officiële wijze, maar al sinds 2009 woonden jullie samen.

U verklaart dat u de voorbije jaren actief was in de handel van vrachtwagens. In het kader van die activiteiten kwam u al in 2010 naar België. Regelmatig pendelde u tussen Oekraïne en België. U kocht in België vrachtwagens aan om ze vervolgens te exporteren naar Oekraïne en ze daar te verkopen.

In mei 2013 verkocht u een vrachtwagen aan een zekere V.C., een gepensioneerde werknemer van de Oekraïense veiligheidsdienst SBU. Nadat hij een vijftal keer de vrachtwagen was komen bezichtigen (en door enkele vrienden technisch liet keuren), kwamen jullie tot een overeenkomst voor de verkoop. Hoewel u de betreffende vrachtwagen eigenlijk voor een bedrag van 22.000\$ wilde verkopen, stemde u ermee in om in eerste instantie 20.000\$ te ontvangen en pas nadien het resterende bedrag door de koper te laten vereffenen. Na enkele weken werd u opgebeld door C.. Hij bekloeg zich over de staat van de vrachtwagen die u hem had verkocht en hij zei u dat er voor 20.000\$ herstellkosten aan het betreffende voertuig waren.

Hij wilde deze kosten op u verhalen, maar u weigerde hierop in te gaan. Korte tijd later werd u bedreigd; u werd gesommeerd om borg te staan voor de 20.000\$ kosten die de nieuwe eigenaar claimde. U ging hier evenmin op in.

Vanaf eind september 2013 werd u bedreigd door handlangers van Yevgeni Anisimov, een berucht figuur in de Oekraïense onderwereld. U zou voortaan maandelijks 5.000\$ moeten betalen, zodat u uw onderneming verder zou kunnen leiden zonder mogelijk valselijk beschuldigd te worden van belastingfraude. U betaalde meermaals de geëiste som.

De situatie werd voor u echter nog bedreigender toen u op 14 mei 2014 in de onmiddellijke nabijheid van uw woonst werd opgewacht door 3 mannen. Ze wilden u in een auto dwingen voor een gesprek. U verzette zich en verreed zo dat u werd meegenomen. Niettemin maakten uw belagers u duidelijk dat u binnen 2 weken 60.000\$ moest ophoesten. Toen u uw belagers verzekerde dat u al het mogelijke zou doen om het bedrag bijeen te krijgen, lieten ze u gaan. U ging even uw woonst binnen, waar uw partner zich op dat moment bevond. Kort nadien ging u met een vriend naar de politie om aangifte te doen van de intimidatie. Nadien keerde u naar huis terug.

Op 24 mei 2014 was het uw medewerker, een zekere D.B., die werd aangevallen door meerdere onbekenden. Ook hij diende een klacht in bij de politie.

Enkele weken later, in casu op 6 juni 2014, werden 2 vrachtwagens van u in brand gestoken. Dit incident was voor u de spreekwoordelijke druppel. U dook onder bij familie van uw partner in Dnepropetrovsk, in afwachting van de organisatie van uw vlucht uit Oekraïne.

Op 27 juni 2014 verliet u Oekraïne per minibus.

Op 29 juni 2014 kwam u in België aan, om zich vervolgens, op 4 juli 2014, voor het eerst vluchteling te verklaren bij de bevoegde asielinstanties.

Uw partner diende op dezelfde dag haar eerste asielaanvraag in.

In het kader van deze asielaanvraag leggen uw partner en u de volgende documenten over: uw Oekraïens intern paspoort en dat van uw partner, jullie huwelijksakte, ingescande kopies van paspoorten van familieleden van uzelf en uw partner, een bevel van de Russische autoriteiten, afgeleverd in Sevastopol (Krim), dat uw partner de toegang tot het Russisch grondgebied verbiedt, een klacht die u aanhangig maakte op 14 mei 2014, de officiële reactie van de Oekraïense autoriteiten op deze klacht en een klacht die uw medewerker aanhangig maakte bij diezelfde Oekraïense autoriteiten.

Uw partner **T.S. (O.V. 6.772.010)** beroept zich voor haar eerste asielaanvraag op de motieven die u zelf aanbrengt bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen die u kende met afpersers in uw land van herkomst.

Er dient echter op gewezen te worden dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

U wordt niet bedreigd omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Het betreft hier problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

U stelde weliswaar dat de criminelen die u vervolgen banden hebben met de politie en de rechterlijke macht waardoor deze u niet willen of kunnen beschermen (CGVS, p. 4).

Dit wijst echter niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er moet ook vastgesteld worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Vooreerst werden enkele aanzienlijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw partner, waardoor uw geloofwaardigheid reeds in ernstige mate wordt aangetast.

Ten eerste waren u en uw partner tegenstrijdig over een incident dat zou hebben plaatsgevonden op 14 mei 2014, in de onmiddellijke nabijheid van uw woonst.

In dat verband verklaarde u (CGVS, p.8) dat u na een intimiderende confrontatie met 3 mannen meteen uw woonst binnenging, waar uw partner zich bevond en tegen wie u meteen vertelde wat er net voordien was gebeurd. Pas nadien ging u naar de politie om er een klacht aanhangig te maken.

Uw partner verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag S., p.2) dat u na het incident meteen naar de politie ging, pas nadien thuiskwam en toen vertelde wat er gebeurd was met de 3 onbekenden.

Uw partner werd met de vastgestelde tegenstrijdigheid geconfronteerd, waarop zij enkel verklaart (CGVS, gehoorverslag S., p.2) niet alles te onthouden en verder beweert zij in te schatten dat zij het eerder bij het rechte eind heeft dan uzelf.

Met dergelijke verklaring wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven of verschoond.

De tegen u gerichte intimidatie op 14 mei 2014 was voor u – en uw partner – immers een ingrijpende gebeurtenis, aangezien u voor het eerst quasi fysiek werd bedreigd.

Bijgevolg is het redelijk om te verwachten dat u en uw partner gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de gebeurtenissen net nadien (het moment dat u klacht ging indienen bij de politie, al dan niet voor u nog in uw woonst was en uw partner meedeelde wat u was overkomen), wat hier niet het geval is.

De vastgestelde tegenstrijdigheid doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen incident.

Ten tweede legden u en uw partner tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u haar inlichtte over het laatste incident, in casu de brand van 2 trucks op 6 juni 2014.

U situeerde het incident op 6 juni 2014 in de namiddag, omstreeks 15 uur. U werd telefonisch verwittigd door een kennis en spoedde zich naar plaats delict.

U verklaart verder (CGVS, p.10) dat u pas heel laat op de avond thuiskwam en toen uw partner inlichtte over het gebeurde.

Uw partner verklaarde echter dat u haar “ergens in de namiddag, zeker niet ’s avonds” inlichtte over wat er was gebeurd met de trucks (CGVS, gehoorverslag S., p.3).

Bij confrontatie met uw verklaringen, repliceerde ze enkel zich dan net voordien vergist te hebben. Welnu, dat u en uw partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment van de dag waarop u haar over het laatste incident in jullie herkomstland inlichtte, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer daar dit incident nog van zeer recente datum is (6 juni 2014).

Ten slotte waren u en uw partner tegenstrijdig over het moment waarop jullie bij uw schoonfamilie onderdoken na het laatste incident op 6 juni 2014.

Uzelf verklaarde in dat verband (CGVS, p.11) dat jullie jullie woonst na een week verlieten, na de 10e juni in elk geval.

Uw partner, van haar kant, beweerde echter (CGVS, gehoorverslag S., p.3) dat jullie de dag na de 6e juni of de dag nadien (7 juni dus) naar Dnjepropetrovsk vertrokken, wat aanzienlijk verschilt van uw verklaringen.

Bij confrontatie repliceerde uw partner dat zij “de dagen niet telt” (CGVS, gehoorverslag S., p.3), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft of verschoont.

Immers, er mocht verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over de duur van jullie verblijf in jullie eigen woonst na het laatst ingeroepen incident.

Dat jullie ook op dit punt tegenstrijdig zijn, doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Op basis van de hiervoor beschreven tegenstrijdigheden wordt uw geloofwaardigheid reeds in zeer ernstige mate aangetast.

Bovendien werden nog enkele andere zwaarwichtige vaststellingen gedaan.

Zo moest worden vastgesteld dat uw verklaringen niet te rijmen zijn met de inhoud van een door u overlegd document.

Zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (in de CGVS-vragenlijst) als tijdens uw uitgebreid asielgehoor, maakte u gewag van een ernstig incident op **14 mei 2014**, waarbij u fysiek geïntimideerd werd.

Ter staving van dit incident legt u de klacht over, die u bij de Oekraïense autoriteiten zou aanhangig gemaakt hebben, in casu op 14 mei 2014 (document 3, groene map).

U legde echter ook een ander document over dat een officiële reactie zou zijn namens de Oekraïense autoriteiten op de door u aanhangig gemaakte klacht (document 4, groene map).

Merkwaardig genoeg maakt dit laatste document melding van een incident op **16 mei 2014**.

U verklaarde tijdens uw asielgehoor uitdrukkelijk (CGVS, p.11) dat u op 16 mei 2014 niet het slachtoffer van een delict was.

Vervolgens werd u gevraagd waarom het hiervoor vermelde document dan melding maakt van feiten jegens u op 16 mei 2014 – en dus niet op 14 mei.

U erkent hiervoor geen afdoende uitleg te kunnen geven en u voegt hier aan toe dat document 4 absoluut geen vals document is (CGVS, p.11).

Bijgevolg mag geconcludeerd worden dat uw verklaringen niet te rijmen zijn met de inhoud (datum) van een door u overlegd document.

Hierdoor ontstaat het gerede vermoeden dat u zich in het kader van de asielprocedure hebt schuldig gemaakt aan documentenfraude.

Bovendien blijkt document 4 een kopie te zijn, voorzien van een originele stempel en originele handtekeningen.

In dit verband moet opgemerkt worden dat kopieën sowieso een geringe bewijswaarde hebben, aangezien ze makkelijk vatbaar zijn voor manipulatie.

Het vermoeden dat u zich in het kader van de asielprocedure hebt schuldig gemaakt aan documentenfraude, ondergraaft nog verder uw geloofwaardigheid.

In verband met documenten rijzen bovendien ook twijfels over de authenticiteit van de andere documenten die betrekking hebben op vervolgingsfeiten.

Het betreft de klacht die u aanhangig maakte op 14 mei 2014 (document 3, groene map) en de klacht van uw medewerker voor feiten op 24 mei 2014 (document 5, groene map).

Zo bevat uw klacht dd.14.05.2014 geen officiële hoofding noch stempel van een uitreikende instantie en onderaan staat evenmin de naam en de handtekening van de ambtenaar (agent).

Ook de authenticiteit van dit document kan dus ernstig in vraag gesteld worden.

In algemene zin moet bovendien nog worden opgemerkt dat documenten het gebrek aan geloofwaardigheid van een asielrelaas niet kunnen herstellen of verschonen. Documenten kunnen enkel aangewend worden ter ondersteuning van een coherent, plausibel en geloofwaardig relaas.

Wat betreft document 5 – blijkens uw verklaringen de klacht van uw medewerker voor feiten op 24 mei 2014 – moet opgemerkt worden dat uit het document geen inhoudelijk verband met de door u ingeroepen problemen kan worden afgeleid.

Nog wat betreft dit document werd tijdens uw asielgehoor vastgesteld dat u niet echt vertrouwd bleek met de inhoud ervan.

Het document maakt melding van 8 aanvallers, maar hiervan blijkt u niet op de hoogte te zijn; eerst beweert u dat u niet aanwezig was bij het incident, om vervolgens te erkennen dat u het bewuste document nauwelijks bekeken hebt (CGVS, p.11).

Welnu, dergelijke desinteresse voor de inhoud van een door u overlegd document, doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er kan ten slotte geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw vlucht naar België, in casu over grenscontroles en de bij uw vlucht gebruikte documenten.

U verklaart dat u in een minibus van Oekraïne naar België reisde (CGVS, p.2).

U reisde enkel met uw binnenlands paspoort, zonder gebruik te maken van een (vervalst) internationaal paspoort (CGVS, p.3). U hebt niks gemerkt van grens- en/of identiteitscontroles en sowieso werd u noch uw partner onderweg aan een persoonlijke controle onderworpen (CGVS, p.3).

Op de vraag of u van de passeur instructies hebt gekregen wat u moest zeggen of doen in geval van controle, verklaart u (CGVS, p.3) dat daaromtrent hoegenaamd geen afspraken gemaakt zijn.

Dergelijke verklaringen zijn weinig geloofwaardig. Uit bijgevoegde informatie, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en zeker aan de buitengrenzen van de Schengenzone strikte en persoonlijke controles plaatsvinden.

Uw verklaringen zijn bijgevolg weinig geloofwaardig te noemen, temeer daar u uitdrukkelijk verklaart dat er geen afspraken werden gemaakt met de passeurs.

Mensensmokkelaars riskeren immers bij betrapting zware straffen, gaande van hoge geldboetes tot effectieve gevangenisstraffen. Dat zij hun klanten voor de clandestiene vlucht totaal geen instructies geven over wat zij onderweg moeten doen of zeggen, is bijgevolg weinig geloofwaardig.

In uw geval is de hier gedane vaststelling extra zwaarwichtig omdat uit uw verklaringen blijkt dat u reeds sinds 2010 tussen Oekraïne en België pendelde en u dus wel vertrouwd moet zijn met het gegeven dat bij binnenkomst van de Europese Unie strenge controles plaatsvinden.

Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondermijnd.

Wat betreft uw verwijzing (CGVS, p.4: "In Oekraïne heerst er momenteel enorme wanorde.") naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Zoals eerder werd uiteengezet kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, die als bedrieglijk kunnen worden bestempeld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheids situatie in Zaporozhiye, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Uit al hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Behalve de eerder behandelde documenten, legt u nog andere documenten over, die echter niet in staat zijn om de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin om te buigen.

Uw intern paspoort, dat van uw partner en de interne paspoorten van uw moeder, uw zus, uw schoonvader, uw schoonmoeder, uw schoonzus en uw schoonbroer bevatten louter gegevens over uw identiteit, deze van uw partner en jullie familieleden en daarnaast over jullie herkomst en staatsburgerschap, wat hier echter niet ter discussie staat.

Uw huwelijksakte bewijst de formele band tussen uw partner en uzelf, wat hier evenmin betwist wordt. Het verbod dat u en uw partner door Russische autoriteiten in Sevastopol (Krim) werd betekend (documenten 6 en 7, groene map) heeft geen uitstaans met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, die ongeloofwaardig werden bevonden, zoals hiervoor omstandig werd gemotiveerd.

Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat de door u overlegde documenten niet in staat zijn om de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw partner **T.S. (O.V. 6.772.010)** een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij zich op dezelfde asielmotieven als uzelf beroept en daarnaast aangaf geen persoonlijke problemen gekend te hebben in jullie herkomstland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie luidt als volgt:

"(...) naam : **K.**
voornaam : **R.**
geboortedatum : **27.12.1979**
geboorteplaats : **Dudinka**
nationaliteit : **Oekraïne**

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 01/09/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. (...)."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de

gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13*quinquies*), afgeleverd door de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

Eenzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet.

Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: “*Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een*

goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”

Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13*quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 september 2014 aan dat de commissaris-generaal de plicht heeft zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding, dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak en dat gissen op basis van algemeenheden niet gerechtvaardigd is, wanneer men een oordeel heeft te vellen over de toekomstige veiligheid van mensen.

Hij is van oordeel dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Hij laat gelden (zie het verzoekschrift, p. 3) *“dat de veiligheid van verzoeker geenszins kan gegarandeerd worden in Oekraïne”* gezien *“de specifieke veiligheidssituatie voor verzoeker, ten gevolge van het corrupte regime in het hele land, en meer bepaald in ZAPOROZHIYE, zeer penibel is en dat zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden”*.

Verzoeker laat gelden dat hij (zie p. 3) *“zich inderdaad vergiste over de datum van het feit van de in brand gestoken truck”*, maar wijt dit *“aan de stress die verzoeker had om het interview te ondergaan”*; hij geeft aan dat dit *“duidelijk werd gecommuniceerd ten tijde van het interview, maar dat met deze menselijke reactie helemaal geen rekening werd gehouden”* wat een inbreuk betekent op de zorgvuldigheidsplicht die op de commissaris-generaal rust en derhalve ook onbehoorlijk gedrag uitmaakt.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 10 “van het EG Verdrag”, het zorgvuldigheidsbeginsel en de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij benadrukt dat hij (zie p. 4) “geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst, alwaar hij word in de steek gelaten door de plaatselijke autoriteiten, die de maffiapraktijken van ASSIMOV tolereren”, dat “geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas van verzoeker, en men het niet noodzakelijk achtte om de reële situatie van verzoeker te onderzoeken” en dat “de Oekraïense bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven”.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift van 26 september 2014 (zie p. 7) voegt verzoeker “*Artikels aangaande ANISIMOV Yevgen*”.

Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota neer: “1. Klacht door de heer K.” en “2. *Artikels met vertaling*”.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) verzoekers verklaringen over het beweerd incident op 14 mei 2014 (zie het verhoorverslag van 26 augustus 2014, p. 8), over het moment waarop hij zijn vrouw inlichtte over het incident van 6 juni 2014 (zie het verhoorverslag, p. 10) en over het moment waarop ze bij zijn schoonfamilie onderdoken (zie het verhoorverslag, p. 11) tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn vrouw (zie het verhoorverslag van T.S. van 26 augustus 2014, p. 2-3);

(ii) zijn verklaringen over zijn vlucht naar België (zie het verhoorverslag, p. 2, 3), gelet op de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, geheel onaannemelijk zijn;

(iii) de voorgelegde documenten de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen herstellen, mede gelet op zijn verklaringen dienaangaande (zie het verhoorverslag, p. 11);

(iv) een loutere verwijzing naar zijn Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming bestaat.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker "*zich inderdaad vergiste over de datum van het feit van de in brand gestoken truck*", maar dat dit te wijten is "*aan de stress die verzoeker had om het interview te ondergaan*", wat "*duidelijk werd gecommuniceerd ten tijde van het interview, maar dat met deze menselijke reactie helemaal geen rekening werd gehouden*", is niet van aard de verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw te verschonen en kan evenmin de bewijswaarde van de neergelegde documenten opkrikken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert "*dat de veiligheid van verzoeker geenszins kan gegarandeerd worden in Oekraïne*" gezien "*de specifieke veiligheidssituatie voor verzoeker, ten gevolge van het corrupte regime in het hele land, en meer bepaald in ZAPOROZHIYE, zeer penibel is en dat zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden*", dat hij "*geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst, alwaar hij word in de steek gelaten door de plaatselijke autoriteiten, die de maffiapraktijken van ASSIMOV tolereren*" en dat "*de Oekraïense bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven*", wijst de Raad erop dat omwille van bovenstaande vaststellingen geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn problemen met afpersers, waardoor zijn opmerkingen dienaangaande niet dienstig zijn.

De ter zitting neergelegde "*Klacht door de heer K.*" betreft een in het Engels gestelde fotokopie "*Protocol of acceptance of the statement of commitment of a criminal offence*", afgelegd door de moeder van verzoeker, en een fotokopie "*Conclusion by results of studying of notification of the citizen*" van fotokopieën van teksten, heel waarschijnlijk opgesteld in het Russisch.

Deze documenten zijn allen fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Bovendien worden deze stukken vergezeld van een niet voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Engels. Bij gebrek aan een niet voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging worden deze stukken niet in overweging worden genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bij het verzoekschrift gevoegde "*Artikels aangaande ANISIMOV Yevgeni*" en de ter zitting neergelegde "*Artikels met vertaling*" aangaande Ansimov kunnen verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen, gezien een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van

vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Zaporozhiye, de regio waarvan verzoeker afkomstig is, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 10 september 2014 is onontvankelijk.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE